

Arrest

nr. 156 831 van 23 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun respectievelijk derde en tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die verzoeker naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name de slechte psychische toestand van verzoekster omwille van haar gedwongen prostitutie en hun vrees voor S.D..

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 64 943 van 15 juli 2011 omdat (i) de door hen aangehaalde problemen met hun Albanese buurman die hen met geweld zou gedwongen hebben om hun grond te verkopen tegen een lage prijs, louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, en (ii) zij niet aantoonen voor de door hen aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Verzoekers tweede asielaanvraag werd op 22 juni 2015 opnieuw door de Raad geweigerd in het arrest nr. 148 280 omdat ze met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet gevraagd hebben om gehoord te worden binnen en derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet geacht worden in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, met name dat (i) aan de gedwongen prostitutie van verzoekers partner geen enkel geloof kan worden gehecht, (ii) verzoeker niet aantoonst dat het hem en zijn vrouw, daargelaten de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen met S.D., in geval van eventuele problemen in de toekomst in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert, en (iii) uit de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten van verzoekers partner en de briefwisseling hieromtrent van o.a. het OCMW, niet kan worden afgeleid welke feiten de oorzaak zijn van verzoekers partners psychische problematiek verzoekers partner zich inzake de beoordeling van haar medische problemen dient te richten tot de geëigende procedure.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het herhalen van en het volharden in hun reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet ontkrachten.

In de mate verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verzoeksters tweede asielaanvraag heeft geregistreerd en van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld en van de verklaringen afgelegd door haar partner (het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan). Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster ook in het verzoekschrift niet concretiseert welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat het verslag van het gesprek op 28 juli 2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in de taal Rom werd voorgelezen en vervolgens door verzoekster werd ondertekend waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie "Verklaring meervoudige aanvraag"). Na het verhoor kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij heeft nagelaten (zie "Verklaring meervoudige aanvraag", vraag 21).

Uit nalezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters gedwongen prostitutie en ze voor hun beweerde problemen met S.D, voor zover geloofwaardig, beroep kunnen doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten.

In de mate verzoekers wijzen op de psychische problemen van verzoekster, twee medische attesten bijbrengen (waarvan het medisch attest d.d. 26 januari 2015 reeds werd neergelegd door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag en reeds besproken werd door de commissaris-generaal) en aan de hand hiervan trachten aan te tonen dat het mogelijk is dat verzoekster tijdens haar eerste

asielaanvraag niet al haar problemen in haar herkomstland heeft durven vertellen omwille van haar psychische problematiek, merkt de Raad op dat deze psychische problemen van verzoekster nog niet verklaart waarom verzoeker hiervan geen enkele melding heeft gemaakt tijdens zijn eerste asielaanvraag alsook bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Betreffende de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten d.d. 26/01/2015 en 26/03/2015 in hoofde van verzoekster, stelt de Raad vast dat uit deze attesten niet kan worden afgeleid welke feiten de oorzaak van haar psychische problematiek zijn. De Raad wijst er op dat verzoekster zich inzake de beoordeling van haar medische problemen dient te richten tot de geëigende procedure.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2015, voeren verzoekende partijen aan dat vooral de tweede asielaanvraag van verzoekster nieuwe elementen bevat nu zij slachtoffer is geworden van gedwongen prostitutie. Verzoekende partijen wijzen er op dat omwille van deze feiten waarvan verzoekster slachtoffer werd geen beslissing kan genomen worden zonder verhoor ten gronde van de eigen problematiek van verzoekster. Verzoekende partijen preciseren dat verzoekster naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag niets verteld heeft over de gedwongen prostitutie omwille van de schaamte en de trauma's. Verzoekende partijen verwijzen naar de medische attesten van verzoekster en stellen dat de PTSS een element kan zijn waarom een asielzoeker zijn of haar relaas niet of niet volledig heeft verteld. Ter ondersteuning van hun argument verwijzen verzoekende partijen naar de arresten 64 876 van 13 juli 2011 en 90 730 van 30 oktober 2012. Verzoekende partijen verwijzen tenslotte nog naar een arrest 138 404 van 12 februari 2015 en stellen dat in bepaalde gevallen ernstige feiten uit het verleden mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de vrees voor vervolging.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat omwille van de feiten waarvan verzoekster het slachtoffer is geworden geen beslissing kan worden genomen zonder verhoor ten gronde van de eigen problematiek van verzoekster, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *"In de mate verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).*

In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verzoeksters tweede asielaanvraag heeft geregistreerd en van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld en van de verklaringen afgelegd door haar partner (het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan). Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster ook in het verzoekschrift niet concretiseert welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat het verslag van het gesprek op 28 juli 2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in de taal Rom werd voorgelezen en vervolgens door verzoekster werd ondertekend waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie "Verklaring meervoudige aanvraag"). Na het verhoor kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij heeft nagelaten (zie "Verklaring meervoudige aanvraag", vraag 21)."

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen aangehaalde feiten/verklaringen inzake de gedwongen prostitutie van verzoekster en hun argumentatie omtrent de door hen bijgebrachte medische attesten en PTSS, wijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in de beschikking wordt gesteld, met name: *"Uit nalezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters gedwongen prostitutie en ze voor hun beweerde problemen met S.D, voor zover geloofwaardig, beroep kunnen doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten. In de mate verzoekers wijzen op de psychische problemen van verzoekster, twee medische attesten bijbrengen (waarvan het medisch attest d.d. 26 januari 2015 reeds werd neergelegd door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag en reeds besproken werd door de commissaris-generaal) en aan de hand hiervan trachten aan te tonen dat het mogelijk is dat verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag niet al haar problemen in haar herkomstland heeft durven vertellen omwille van haar psychische problematiek, merkt de Raad op dat deze psychische problemen van verzoekster nog niet verklaart waarom verzoeker hiervan geen enkele melding heeft gemaakt tijdens zijn eerste asielaanvraag alsook bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Betreffende de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten d.d. 26/01/2015 en 26/03/2015 in hoofde van verzoekster, stelt de Raad vast dat uit deze attesten niet kan worden afgeleid welke feiten de oorzaak van haar psychische problematiek zijn. De Raad wijst er op dat verzoekster zich inzake de beoordeling van haar medische problemen dient te richten tot de geëigende procedure."* Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen deze grond en plaatsen deze niet in een ander daglicht.

Betreffende de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad er op dat in de continentale rechtstraditie een arrest geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, hetgeen *in casu* geschiedt.

Verzoekende partijen brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS